

Разцъзгиватъ розятъ разкошни
Въ Тундженскитъ омайни долини
Ти говоришь Божественно сестро
Или като робиня на кавала
Бояхъ се да изкажа тазъ мисль
Отъ нищо се не стеснявай сестро
Едничка тебъ тайна повѣрвамъ
Азъ мислѣхъ, че зѣлорнида въ тебе
Ще имамъ домъ земѣстикъ на Трона
Харемски тронъ мѣнь ме отвращава
Ти бѣ мойта спасителка само
Отдѣгнахъ си, но мучно ми стана
За тебъ мила и скъпа сестрице
Лано само по-скоро напуснемъ
Туй котило на мъка и робство
Отмѣстятъ-не за убититѣ дѣца
За първи пътъ те видяхъ такава
Дамянова кавалъ те пробуди
Дамянь ли се казва той момъкъ
Смъти се май
Избранникътъ до нѣкога обичахъ
Да не е тозъ
Не, не! Той е отдавна въ гроба
Едно име, което ще топли
На две сестри смрдцето ранено
Когато се приближи, какъ стана
Прѣвъ той ли бе, или ти продуна
Когато се надвѣсихъ натъ него
Не чуваше. . . . . тѣй бѣше унесенъ
Въ пѣсенъта си. . . . . очитѣ му скъпа
Зорница, когато изгрѣй въ далнини
Рацетѣ му - орало държали
А гласъ - незнамъ съ какво бихъ сравнила

Чува се какъ кавала. Гуга се отпу-
да на мѣндеръ, вслушана до забрава. Зора и глади рмката и я
цѣлува. Дълго слушатъ кавала. Почва да се стъмнява.